

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2395/2023
12.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић и Ирене Вуковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Блажа Менковић и Ненад Менковић, адвокати из ..., против тужене Општине Црна Трава, коју заступа Општинско правобранилаштво Власотинце, ради накнаде за одузето земљиште, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1875/22 од 25.08.2022. године, у седници одржаној 12.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1875/22 од 25.08.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1875/22 од 25.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу, Судска јединица у Власотинцу П 3009/20 од 26.01.2022. године, усвојен је тужбени захтев за утврђење да је тужена Општина Црна Трава извршила заузеће на делу непокретности у својини тужиоца кп бр. .. уписаној у лн .. КО ..., у укупној површини од 63м², у мерама и границама ближе наведеним у ставу првом изреке, па се утврђује да је тужена Општина Црна Трава по основу фактичке експропријације стицалац права својине на делу наведене парцеле у површини од 63м² и овлашћује тужена да код СКН Црна Трава изврши упис права својине на своје име и брисање тужиоца са правом својине из лн бр. .. КО ... за површину заузетог дела (став један и два изреке); обавезује тужена да тужиоцу на име накнаде за заузети део наведене парцеле у површини од 63м² исплати износ од 29.610,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 26.01.2022. године до исплате (став три) и да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 91.284,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 86.300,00 динара од дана извршности пресуде до исплате (став четврти изреке).

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1875/22 од 25.08.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Из наведеног произилази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Дакле, истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Према оцени Врховног суда, у овој правној ствари за изузетну дозвољеност посебне ревизије тужене, нису испуњени законски услови из одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

У конкретном случају, правноснажно је одлучено о праву и исплати накнаде за део парцеле тужиоца који је постао добро у јавној својини тужене општине, без спроведеног поступка експропријације и давања одговарајуће накнаде за земљиште чијег је коришћења и власништва тужилац трајно лишен изградњом асфалтираног пута. У чињенично-правној ситуацији да је тужилац носилац права својине кп .. од 108м² пољопривредног земљишта, да је са јужне стране ове парцеле постојао земљани пут, а да је асфалтирањем део трасе пута измењен, те изграђеним асфалтираним путем захваћено 63м² парцеле тужиоца, након што је тужилац власником парцеле постао у 2017. годину, побијаном пресудом није одступљено од судске праксе.

Правно питање новчане накнаде власнику непокретности лишеног права својине у јавном интересу, без спроведеног законом прописаног поступка, као и питање начина остваривања правне заштите, разрешена су у судској пракси. У конкретном случају није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе, јер је другостепена одлука донета у складу са судском праксом израженом кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца у ситуацији када су изградњом пута као јавног добра власници трајно лишени права својине на одређеној површини парцеле.

Код чињенице о измењеној траси асфалтираног изграђеног пута у односу на некадашњи земљани пут, упоредне не могу бити одлуке на које се ревидент позива. Чињенична ситуација асфалтирања трасе постојећег земљаног пута није истоветна чињеничној ситуацији каква постоји у овом поступку, као опредељујућој за закључак о постојању повреде права на имовину. У образложењима пресуда нижестепених судова

изнети су правни разлози на којима су засноване у одговарајућој примени материјалног права, тако да не постоји ни потреба за новим тумачењем права. Из навода ревизије не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана. Наводи ревизије који се односе на утврђено чињенично стање, не могу се узети у разматрање код испитивања услова за изузетну дозвољеност ревизије јер то нису разлози ни за редвону ревизију према члану 407. ЗПП, а ни за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова изричито прописаних у члану 401. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 14.05.2020. године. Вредност предмета спора износи 29.610,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић